

על נקניקיות, עכברושים ואחות רחמיניה

יוסל החצרן נדהם. במחסן הקיבוץ נעלמו הנקניקיות. אך מוחו של היקה והחוקן של שולה מגלים את האמת...

מאת אליפז תפוזי

התפוזי. אבל בלב מתחיל לזכור... חשש ואולי? לקפה את החיים כעכ" ברוש בגלל נקניקיות מורעלות? דני נדמה לו שהבטן כואבת. למי כה שלשול. אין ספק: הקיבה היתה עצבנית. סתם עצבנות ותו לא. דני סובר: אמתיך עד הערב. בצה- רים אבד לו התיאבון. ליוסקה היתה צרבת. (מן האשכולית?) דני בא למחסן עם עגלת החצר. הוא רואה את יוסל צד עכברים במלי- כודת ומטביעם בחבית מים. פתאם עולה בו בחילה עד להקיא... בערב, במרפאה, היתה הצפיפות רבה מן הרגיל. "מה יש לך, דני?"

"פרונקל". וכשהוא נכנס למרפאה ורואה את שולה לפניו, מתחיל הבחור פתאום לגמגם: "הבטן כואבת לי. אכלתי אתמול נקי- ניקיות". ושולה מעמידה פרוצין נבהל ונפתע. היא מתרגשת מאד וממהרת להשכיבו על הספה. "אפשר שכבר אחרתי. מדוע לא הקדמת לבוא?" דני שותק.

"פשוט מכנסך". דני היה מעדיף לקום ולברוח. שולה איננה כשאר החובשות, — ממושקפת וצנומה, או רווקה קשישה ודאגנית. שולה היא בחורה בריאת בשרים, שאריה רעננים ומחוטבים ומגי- רים כאגס בשל. דני חש שלא יוכל לפשוט במעמדה את מכנסיו. פשוט בוש.

"נו בחור, פשוט מכנסך!" היא חוזרת על דבריה. דני פושט, חושף שת ומצניע את ענבלו ככלבלב נוף שזנבו בין רגליו. כמה זה לא נעים, וכמה זה מבייש לבחור שכמותו לשכב כך לפניו! — עשתה לדני חוקן.

ושולה יודעת להתקין חוקן ממי סבון חמימים. רק סופגים את המנה וכבר רצים לבית-שמוש. ואחר כך באו גם יוסקה ומיכה והשאר. ובוזה אחר זה — לפשוט את המכ- נסים! חוקן! — תיקן!

שולה נושכת שפתיה ואינה צוחקת. רק בטנה מתקפלת ומתקמטת ומזדעזעת מחמת צחוק כבוש. עוד אותו ערב כבר ידעו כולם את המעשה בנקניקיות ובחוקן. אה, היה זה צחוק! זה מוזמן שלא צחקנו כך. אפילו אלקה סלחה וצחקה. כיון... כיון שהנקניקיות היו טריות וט- עימות, והחוקן — בריא. הי, חבריא! מתחו אתכם כמו גומי, ומאו שיוסל החקין את בחורי הכי- שרה, נשתנה אצלם משהו, חדלו למלוך ראשי תרגולות, ונקניקיות — אין הם אוכלים. זה לא מתוך פרינציפ צמחוני. חלילה, זה רק בשל הזכרונות...

ואתם זוכרים בשילטא... איך ג'מוס חיפה לבדו עם הבוזה. הצריר צרורות בלא לכוף ראש, והבחורים נסו, והי בחורים נפלו כשבילים לפני הקוצר. ליבלה מגרד את קרקפתו. עולה לפי גיו זכר הבוקר בגבעה. הכדורים זמ- זמו ב"שריק" וב"טזו"... מנגד התקדמו מולם וירו מן המיהן ב"ברך". ג'מוס מחפה על הבורחים כל עוד לא תמו הכדורים.

"ג'מוס, בוא נברח". כבר הלב נופל למכנסים ואתה אומר שלום ונפרד מכל יקיריך. כליכך חבל. צעירים. למטה, מתחת לגבעה שדה תירס צהבהב, נטוש מאימת קרבות.

"ג'מוס, דחילק, בוא נברח. נתבלבל בתירס. אולי נתחמק...". וכשתמו הכדורים נטל ג'מוס את הכלי על כתפיו ורך למטה אפילו ראשו לא כופף זה אורך הרגלים. מזל של כלב.

כשבאנו לאל-קובאב עמד המספא ומנה באצבעותיו את החוזרים. היה

מחבק כל מי שנמלט, ואומר: "אתה... וגם אתה!" כל מי שחזר נחשב לניצול בנס.

ואת ג'מוס אפילו צילמו ושלחו תמונתו לעתון. אבל אחרי-כך, יא מס' כין, נעשה קצת בולבול מן הענינים הללו.

הי פתיליה, פתיליה! בואו, נעיר זכרונות. בסיר תתבשל תרנגולת מלוד קת ראש. (חורף, וגשם דולף.) מצטו- פפים בצריף הפח. עכשו אנחנו סוח- בים תרנגולות במשק. וכי מה יש? וכשאתם, בזמנכם, הייתם בהכשרה — לא כך ממש נהגתם?! מה לכם כי תלינו. אתם אינכם מפחידים אותנו. גם את מפתח מחסן המצרכים "שכחנו" פעם אצלנו. ומאו שאר. זה ככה. זהו הרגל מלחמתי של בני שבע-עשרה ומחצה.

יוסל יצא ושוטט בין האהלים. לילה. רחרח פה ושם ולא מצא מאומה. אך לא אמר נואש. מישוהו הרי נטל את הנקניקיות. הן לא פרחו מאליהן. לפע- מיס אתם מוצאים יקה חריף ובעל שכל... והראיה: למחרת בבוקר בחדר האוכל. על הקיר נתלתה מודעה טריה.

"אזהרה לחברים. אתמוז נלקחה בטעות מן המחסן חבילת נקניקיות מורעלות (למלחמה בעכברושים) החברים שאכלו נקני- קיות אלה נדרשים לפנות מיד ל- מרפאה."

הם נפגשו מיד לאתר ארוחת הבקר. דני ויוסקה, ליבלה ומיכה ועוד מן הג'מאעה. "קראתם?" "את מי רוצים פה למתות? שיספ- רו לסבתא..." "שטויות!" "כמו ה"בלוף" של המוקשים במק- שר האבטיחים..."

ליר מחסנו של יוסל החצרן אתה מוצא תמיד צרורות וחבילות שהביאה מכונית השרות בשביל כל ענפי המ- שק; החל בתמרי ריסוס למיניהם, קריאסייד וגופרת למטעים וגן-הירק, מברשות, צירים וברגים לנגריה, צבע מיניום פשתן ושאר אביזרי שרברבות ("נימל" ו"רקורד" ו"מופה" וכד') ל- שרברב, וכלה באחרון חביב — חבי- לות חלבה כבדות, חריצי גבינה, פחי זיתים וריבה — למחסן המטבח. יוסל, החצרן, עינו פקוחה שלא יאבד דבר ולוא כשרון נעל. חס וח- לילה שיחסר בורג או ציר, ומוזמן לפגוע דין ודברים ומלות חרוף הדדיות עם המסגרים, וכן הלאה.

"היכן הברגים שבע-שמונה-עשרה, יוסל?" "כבר חסר לכם בורג? אולי ב- ראש?"... והוא מציע להם ללכת ול- חפשם במקום ששהו בו לאחרונה. יוסל קפדן כיקה. כל דבר שמור לבעלי במקומו. אלא שפעם — בערב פסח השתא — קרה לו מקרה מחפיר. בנקניקיות היה המעשה. הביאו נקני- קיות למחסן, בשביל המטבח; פנה יוסל קמעה הצדה לעסקיו, וכשחזר — כבר לא מצא את הנקניקיות.

בימים שעברו, לוא נעלמה חבילת נקניקיות, אין האסון גדול. אינשאללה, יש מה לאכול במשק, ולא על הנקני- קיות יחיה האדם. אלא שהפעם, בימי הצנע, הכל קצוב לפי גראמים, ואלקר הטבחית כבר ממתנה לנקניקיות כיהודי המצפה למשיח.

"יוסל, באו הנקניקיות?" היא שר- אלת פעמיים ביום. ויוסל משיב לה, פעמים ביום: — "טרם באו".

ועתה עמוד וספר לה ספור בנקני- קיות שחמקו מבין אצבעותיו! אין הוא מעז לבוא לפניו. הו, כיון שאלקה מהירת חימה ומהירת בכי. עוד היא כועסת, וכבר הדמעות זולגות מעיניה. היה יוסל תוהה סביבותיו לדעת יד מי היתה בנקניקיות, מי לץ הספיק לסחוב מתחת לידי, בעודו פונה אל מאחורי הקיר, את הנקניקיות... אכן, יודע יוסל ידיו של מי חטטו כאן. זה חד מן ההכשרה. אולם — לך הבא הוכחות. הללו מן ההכשרה, התופסים תרנגולת בגררתה ומולקים ראשה כהרף עין, המלקטים את הבי- צים בדיר מתחת לכנפי הדוגרת (וכבר קרה לפלוני שפצה ביצה ומצא אפרוח בקליפתה. והא התפעל, ואמר: מילא, יהא אפרוח תחת הביצה).

הלילה הוא באחד מן האהלים תכ- נה מפיצת ריח מגרה. נקניקיות תת- שלנה והבטן תהמה. יוציאו פתיליה מתחת לאחת המטות והתבריא ישבי סביבה וימתינו, בעוד רירם מפעפע בפיותיהם.

יוסל החליט להחשות עד בוקר. לאלקה יאמר שהנקניקיות טרם באו, ובלילה יצא לבלוש בשכונת האהלים. הי פתיליה, פתיליה! מלוד הבאנו אותך. כמה פעמים ישבנו סביבה וצייב- טנו צייזבאת על מלכיה ועל צפת, על לוד ועל שילטא, ואין ירדנו לנגב, רגלים, בימי המצור, החטיבה כולה. איך היינו מהלכים בחשאי, זה אחר זה, סמוך למשטרת עיראקיסודאן, חגו- רי תרמילים ותחמושת, והגשק הדרוך ביד... סלאמתק. אינה באלאגאן ומטביח היה קורה שם לוא חשו בנו המצרים. ובינתיים הפתיליה מלחשת לחשי- להט, והתירס יתבשל בסיר ויפיץ ריחו סביבותיו. (היה קיץ, לילות חמים. יתושים, וסחר בהיר.) המיס רותחים ומקטרים, והפתיליה הנושנה דולקת ומ- לחשת לחשים.

הידוע לך על האיכות המשובחת של עבודת קשת?

קשת מנקה וצובעת

...כחובן מטוסיאן

מאת פוטו ברנר תבכש איך כמצלמה להשתמש

בקנותך מצלמה, חלקים, פילמים, פלטות, נייר וכי, עומד לרשותך נסיוני של 25 שנים. בתור בית מסחר ראשון במקצוע. פיתוח, העחקות, הגדלות, מכירה, קניה, החלפה. פיתוח מיוחד של פילמים קטנים.

(EXTRA FINE GRAIN) טלפון 4137

פוטו-ברנר חיה רח החלום 31 פנת ה שפירא ט 4137